

Nr 38.

Av herr **Westman**, om restitution till auktionisten *D. Andersson* av för mycket erlagd stämpelavgift.

I en till Göta hovrätt ingiven ansökan anhöll auktionisten David Andersson i Borensberg såsom utredningsman i boet efter lägenhetsägaren Elias Gottfrid Granlund från Borensvik att erhålla restitution av 140 kronor, utgörande för mycket erlagd stämpelavgift vid inregistrering den 9 mars 1937 vid Aska, Dals och Bobergs häradsrätt av den efter Granlund upprättade bouppteckningen.

I utslag den 26 oktober 1937 fann hovrätten, att bouppteckningen bort beläggas med stämplor till ett belopp av 2 284 kronor i stället för som skett till ett belopp av 2 716 kronor. Hovrätten prövade förty lagligt att med bifall till Anderssons talan berättiga Andersson att av statsverket i vederbörlig ordning återfå 140 kronor av den erlagda stämpelavgiften jämte ränta därå efter de i 49 § 3 momentet kungl. förordningen den 19 november 1914 om arvskatt och skatt för gåva angivna grunder.

Andersson anhöll härefter hos Konungens befallningshavande i Östergötlands län att utfå vad han för mycket erlagt i stämpelavgift eller 432 kronor. Konungens befallningshavande utanordnade till Andersson vad han av hovrätten berättigats återfå men fann Anderssons yrkande i övrigt icke kunna bifallas varken jämlikt 49 § 1 momentet i nämnda förordning eller på annan grund. Efter besvär av Andersson fann kammarrätten i utslag den 28 mars 1938 ej skäl göra ändring i överklagade beslutet. Sedermera begärde Andersson hos Kungl. Maj:t att erhålla restitution av ifrågavarande 292 kronor. Kungl. Maj:t fann i resolution den 3 november 1938 den gjorda ansökningsenligt icke kunna av Kungl. Maj:t bifallas, när av handlingarna i ärendet framginge, att ansökan om återfående av ifrågavarande arvskattebelopp kunnat göras hos vederbörande hovrätt inom tid, som stadgades i 49 § 2 momentet ovannämnda förordning, och sådant fall, som avsåges i andra stycket samma moment, följaktligen icke föreläge.

Av utredningen i ärendet framgår, att Andersson erlagt 432 kronor för mycket i stämpelavgift, samt att Andersson inom vederbörlig tid hos hovrätten anhållit att återbekomma för mycket erlagd stämpelavgift men därvid av misstag begränsat sitt yrkande till 140 kronor. När hovrätten funnit det av Andersson gjorda yrkandet vara för Andersson bindande, har hovrätten — med angivande hur bouppteckningen rätteligen bort stämpelbeläggas — icke medgivit Andersson att utfå mer än de begärda 140 kronorna. Även om den av hovrätten intagna ståndpunkten är formellt riktig, har den samma medfört ett föga tillfredsställande resultat. På grund härav och då

Andersson så mycket mindre bör bära följderna av begränsningen i sitt yrkande som han i följd av den praxis som häradsrätten tidigare tillämpat haft anledning att bestämma sitt yrkande på sätt som skett, läser det vara förenligt med rättvisa och billighet att Andersson hålles skadeslös.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte berättiga Andersson att av statsverket återfå 292 kronor jämte ränta därå efter de i 49 § 3 momentet kungl. förordningen den 19 november 1914 om arvskatt och skatt för gåva angivna grunder.

Stockholm den 16 januari 1939.

K. A. Westman,
Brobygård.
